

Каквото и да бъде рѣшението ти, ти трѣбова да го зинешъ и да ми го съобштишъ въ двайсе и четиресе часа . . .

(Ола гледа стрестнато Марина).

Маринъ.

Двайсе и четире часа изминатъ ли — всичко ште бъде напусто . . .

Олга.

Ужасъ!

Маринъ.

Двайсе и четире часа изминатъ ли — ште ми се молишъ . . .

Олга.

Чичо!

Маринъ.

Ште припадашъ на колени ти ми. Всичко което ште може да направи добрина та на чича ти ште бъде да те заведе при единъ бездушенъ трупъ! Сега сбогомъ. Мисли и рѣшавай . . .

(Пръстѣня прагъ тѣ на врата та за да излезе. Ола се спутиа къмъ него и хващта рѣката му).

Олга.

Чичо! милость! . . .

Маринъ.

Врѣме е оште пиле . . .

(Ола държи рѣката му и припада).

Зашто такъво тежко испытание? . . . Зашто съмъ жена? . . .

Тѣмница та.

Отъ дѣсно една малка стаичка, раздѣлена съ тъмкъ зидъ отъ темница та. Въ стаичката единъ столъ и маса, на която има мастилниа и бѣли книги.

ЯВЛЕНИЕ ХІ.

Тебе само, мисль, не те приковава ужасъ тѣ на тия голи стѣни. Ти лѣтишъ . . . За тебе нѣма вериги на земята. Никой тука долу не може да ти отнеме